

saa godt forstaa, at det ærede Medlem for Saksjøbing i Gaar ikke havde noget særligt til overs for, at der blev indført Forbud mod Børns Tobaksrygning. Han vilde saa gerne have, at det skulde falde saaledes ud, at der slet ikke var Fare ved det for Børnenes aandelige og legemlige Udvikling. Thi i et Hjem, hvor Tobakken er bleven en Livsnydelse baade for Mand og Hustru, er der selvfølgelig ikke stort at stille op overfor Børnene. Jeg kan godt forstaa, at hvor man er hengiven til Tobaksrygning, særlig naar det gælder begge Forældre, maa man opgive Ævret overfor Børnene.

Det forundrer mig alligevel, at det ærede Medlem søgte at fremdrage en hel Del Læger, som for en stor Del vare ubekendte for Rigsdagens Medlemmer, og ikke med et eneste Ord nævnte det kongelige Sundhedskollegium, som dog har udtalt sig om Sagen; jeg kan dog umulig tro, at det ærede Medlem er af den Formening, at vort eget Sundhedskollegium er en ren Nullitet, som man slet ikke skal tage Hensyn til. Det er jo netop den eneste Autoritet, som den højtærede Justitsminister har spurgt, og denne Autoritet har svaret, at den betragter Tobaksrygning som i højeste Grad skadelig baade for Børnenes aandelige og legemlige Udvikling. Og naar en saadan Autoritet støtter Sagen, staar det for mig saaledes, at Tiden ogsaa er inde til, at der burde kunde og skulde gøres noget fra Lovgivningsmagtens Side. Jeg udtalte før, at det havde været heldigt, om Lærerne havde taget den Bestemmelse med det samme at ofre Tobakken for derved at vise et godt Eksempel. Jeg kan for Resten gaa et Skridt videre og sige, at det ogsaa vilde være heldigt, dersom vi skulle til at lovgive paa dette Omraade, at vi som lovgivende Forsamling kunde følge dette gode Spor. Det viser sig jo dog, at det ikke altid passer, hvad det ærede Medlem for Slagelse (Lange), hvem man i øvrigt bør være Tak skyldig for hans udmærkede Foredrag, sagde i Gaar. Han kom jo til Slutning til det Resultat, at hvor skadeligt det end kunde være for Børn at ryge Tobak, kunde det mangan Gang være godt og nyttigt for ældre. Det tror jeg slet ikke paa, jeg tror, det ærede Medlem vil komme til at mangle noget i sin Bevisførelse, naar han skal til at bevise, at det er nyttigt og godt for ældre. Vi kunne jo holde os indenfor Rigsdagens Ramme, og det vil da blive en saare let Sag for mig at bevise, at en tidligere Rigsdagsmand er bleven

saaledes mærket af Tobakkens Brug, at jeg neppe nogen Sinde har set en Mand saa dødsmerket. Jeg mindes for en 10-12 Aar siden, at jeg en Gang saa denne Rigsdagsmand træde ind ad Døren, og jeg har aldrig set nogen, der i saa høj Grad som den paagældende har baaret Dødens Mærke af denne Grund, og spurgte man, hvad der var Sygdommens Aarsag, blev der svaret fra alle Sider og ogsaa indrømmet af den paagældende selv, at det var Tobakkens Brug. Det er derfor saare let at paavise, at Tobakken har en skadelig Indflydelse ogsaa paa ældre, og det vil blive vanskeligt at paavise, at den er til Nytte noget Sted. Jeg vil sige, at lige saa vist som jeg med Glæde vilde have set, at Lærerforeningen havde ofret Tobaksrygningen for at vise et godt Eksempel, kunde jeg ønske, at Lovgivningens Faktorer ogsaa kunde bringe et lille Offer paa Samfundets Alter. Derved vilde vi vise et godt Eksempel overfor den Slægt, der en Gang skal tage Arv efter os, der sidde her i Øjeblikket.

Jeg skal imidlertid gaa tilbage til Spørgsmaalet: hvad skal der gøres, og hvad kan der gøres? Jeg mener, at der er to Ting, der kan gøres, for det første, og det er det mest betydningsfulde, at der bliver vist et godt Eksempel fra de ældre Side. Men desværre have vi intet Middel til at fremtvinge dette gode Eksempel, og det var ogsaa bedst, naar det kunde komme ad Frivillighedens Vej, men ved Siden af at vise Børnene det gode Eksempel og advare dem mod Brugen af Tobak kunde der ogsaa gøres noget ad Lovgivningens Vej, idet jeg tror, at Oplysning og Lovgivning ere to gode Faktorer til at hemme daarlige Ting, naar de blot komme til at gaa Haand i Haand. Jeg indrømmer, at hvor det ene kommer til at gaa foran det andet, bliver der ikke den fulde Virkning — jeg tænker navnlig paa Lovgivningsarbejdet —, men hvor Oplysning kan komme ved Siden af, tror jeg, man ad Lovgivnings Vej kan gøre stor Nytte.

Nu har jeg hørt en Del ærede Medlemmer udtale sig, men det var nærmest saadanne, som ønskede at spænde Ben for Lovforslaget. De havde en hel Del Betæneligheder, og der er med stor Fantasi blevet oprullet nogle Billeder, som saa helt komiske ud. Men paa den Maade tror jeg, at vi kunne oprulle Billeder i Anledning af et hvilket som helst Lovforslag. Der blev f. Eks. talt om Alderen, og at man skulde gaa med Daabsattest i Lommen — jeg mener nu, det skulde være Fødsels-